

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S. Kiliani Franciæ Orientalis, Qvæ Et Franconia Dicitvr;
Apostoli, Gesta, Varijs cum notationibus historicis,
dogmaticis**

Serarius, Nikolaus

Wirceburgi, 1598

VD16 S 5993

IX. Quæ S. Kiliano Romam hinc proficiscendi causa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64132)

tamen Anno 750. subdit: *Burckardus primus Episcopus VVirceburgensis consecratur, & sedit Annis 9.* Et hunc quidem, quasi per anticipacionem, priore loco Episcopatus initium tetigerit, interpretari liceret, sed eiusdem quoad finem elapsa numeri nota vna videtur, vt 39. aut 40 annis sedisse Burckardum scripserit. Eius siquidem vitæ Auctor, & Epitaphium quod postea recitabo; Anno 791. è vita excessisse testantur. Sigebertum verò quemadmodum exerrasse inficiemur, haud video. At concilij numeros corrigat fortè quispiam, vt non Annus 742. sed 752. legatur. Placeret. nisi fortissimus, religiosissimusq; Francorum ille dux Carolomanus repugnaret, quem, cum S. Bonifacio synodum conuocasse citata docet historia, eundemq; tamen sese principatu, & sæculi pompa omni abdicasse: ac religiosæ vitæ institutum suscepisse Anno 746. fatentur Sigebertus, & Marianus. Cum igitur aut in Concilij, aut in S. Burckardi vitæ numeros mendum irrepsit, & qui in concilio sunt, accurrata personarum, historiarumque descriptione firmentur, emendandum in vita illa erit Wirceburgensis Episcopatus principium Anno 741, post martyrum passionem Anno 52. Ipsique S. Burckardo in Episcopatu anni erunt tribuendi 50. Vnde & illa, quæ in S. Bonifacij historia sunt, *de Religione annos iam 60. & 70. calcata, de intermissis Annos 80. in Francia synodis, non ad Fanconiam, vbi ante S. Kilianum vel nulla, vel adeò exigua, vt pænè nulla dici possit; vigeat religio; sed ad Franciæ partes alias, de quibus supra indicatum; referamus oportet; Esse autem Concilium illud Ratisbonæ habitum, existimo, & cur existimem, dixi alicubi.*

IX.

QVAE S. KILIANO ROMAM HINC
PROFISCENDI CAUSA.

Ausam monstrat auctor ipsemet. *Vt apud Romanam, inquit, sedem, & integrum Christianæ religionis dogma, & licentiam prædicandi acciperet. Hibernia siquidem olim Pelagiana fœdata fuerat hæresi, Apostolicaq; censura dam-*

G

nata,

*Aug. libris
contra Pelag.
& heres. 88.
V. Beda hist.
l. 1. c. 10.
Ep. 4.
l. 1. Ep. 3. 4.
Præf. l. 1. in
Hier. & l. 3.
l. 3. contra
Pelag.*

*Præf. in l. 1.
& 3. Com-
ment. Hier.*

nata, quæ nisi Romano iudicio solui non poterat. Hæresis Pelagianæ decreta erant, Dei gratiam homini ad salutem minime necessariam esse: Originale peccatum non esse: solis naturæ viribus posse nos rectum, beatumq; vitæ cursum tenere: Ecclesiæ orationes, vti fides, vel infidelibus daretur, vel in fidelibus augetur, contemnendas. aliaque id genus perabsurda, quæ notant, & explodunt D. Hieronymus, D. Augustinus, S. Prosper, V. Beda, & alij. Cœpit illa statim post Domini Annum 400, Arcadij, Honorijque temporibus, sed valde cum tegetur, cœpit Anno 405. apud Chrysoptomam, & Isidorum Pelusioten, ab Ecclesiæ pastoribus, & doctoribus paulatim notari, Apud Hieronymum Anno 410, apertius etiam Anno 413. apud eundem; & magis, magisque deinceps. Cumque ex eo tempore, ad S. Kiliani constitutam iam ætatem, anni 260. & quod excurrit; essent, nondum tamen ea errorum Zizania erant in Hybernia omnino sublata, & extirpata. Fuit enim hoc opinionum genus valdè multis plausible. aded vt non defuerit, nostro isto dissensionum feracissimo sæculo, Filidinus Puccius, qui ab Orco hæreses istas reuocare conatus sit. Et apud aliquos reuocasset fortasse, nisi eum non mei duo contra ipsum libelli, sed bonorum Germaniæ Procerum Zelus, & Romani tribunalis auctoritas coercuisset, præsertim cum Illustrissimus, ac Reuerendissimus Saltzburgenfis Generoso D. Comiti Helffensteinio, vt ex eius quidem literis cognoui; narrarit, fuisse, & alium, ab eo de prædestinatione librum conscriptum, qui, si in hominum manus venisset, magnum doctis etiam, & bonis exitium allaturus videretur. Tanto verò altiores egit in Hybernia radices Pelagianismus, quanto fuit ijs Pelagius propior, & acceptior. *Brito enim erat, Scotorum pultib.* inquit D. Hieronymus, *prægrauatus, Scoticaq; gentis è Britannorum vicinia, progeniem habebat.* Et possent hæc quidem vtriq; Scotorum generi, de quo antè, accommodari, Brito tamen cum vocetur, ei potius accommodanda, quod in Britannia hærebat. Nam vt ex Prospero infra dicitur; Australem, Borealemque primò Britannia occupauit, & non longo inde pelago, vt esset omnino Pelagius, in Hyberniam transmisit. Illam ad Catholicæ fidei

sancti-

sanctitatem, ut reuocaret Cœlestinus Pontifex; miserat olim Palladium archidiaconum, alium scilicet ab illo de quo sæpè D. Hieronymus, & Antifiodorensem Episcopum Germanum, de quo, eiusque socio S. Lupo V. Beda, & Constantius: sed paucis ita D. Prosper. *Venerabilis memoriæ Pontifex Cœlestinus, cui ad Ecclesiæ Catholicæ præsidium multa Dominus gratiæ suæ dona largitus est; non segniore cura, à Pelagiano morbo, Britannias liberauit, quoniam quosdam inimicos gratiæ, solum suæ originis occupantes ab illo secreto exclusit Oceani, & ordinato Scotis Episcopo, dum Romanâ insulam studet seruare catholicam, fecit etiam Barbaram Christianam. Scotos verò hic Hybernos vocari, testis in S. Patricij, apud Bedam, historia Probus, causam reddens, cur de profecione in Hyberniam toties à Deo monitus S. Patricius, tandem aliquando profectus sit, sed nondum Episcopus. Nimirum, ait, distulerat, quia sciebat quod Palladius Archidiaconus Cœlestini Papæ, qui quadragesimus quintus à S. Petro, Apostolicæ sedi præerat, ordinatus ab eodem Papa, directus fuerat ad hanc insulam sub brumali rigore positam conuertendam. Sed quâ Barbaram Hybernorum insulam, Palladij opera Christianam factam dixit Prosper; abnue-re videtur loco indicato Probus. Prohibuit, ait, Palladium Deus conuertere gentem illam, quia nemo potest quicquam accipere in terra, nisi datum ei fuerit de cœlo. Immites enim & feri homines recipere nolebant doctrinam eius. neq; ipse voluit longum transigere tempus in terra, non sua, sed reuerti disposuit ad eum qui miserat illum. Cumq; aggressus Palladius, mare transmeasset, & ad fines Pictorum deuenisset, ibidem vita decessit. Respondet Reuerendissimus, & Illustrissimus Baronius; Prospero Probum postponendum. Dicit tamen posset, conuertisse tam Cœlestinum, quam Palladium Hyberniam, quemadmodum ea occasione factum, ut S. Patricius eandem in messem diuinitus euocaretur, à S. Cœlestino mitteretur, & Episcopus consecraretur. Exinde vero, cum pura tritici segete, Pelagiana filix enata. ob quâ sese S. Kilianus ad apostolicam sedem conferre voluit, ut quemadmodum cum S. Petro S. Paulus Euangelium contulit, sic ipse ab illa purum, sincerumque Catholicæ fidei dogma perciperet: Apostolicaque illa in prouinciam contorta censura liberaretur.*

*l. 1. hist. c. 17.
& s. l. 1 c. 19
apud Sur.
Baron. t. 5.
Anno 429.
in Chron: &
l. adu. Coll.*

*Martyr. d. 17
Mart.*

Gal. 1.